

Dyssegaards- Kirken

Nr. 2.

1. juni 1957

22. Årgang

Dyssegårdskirken i Dyssegårdsskolen, Dyssegårdsvej 26

Højmesse

hver søn- og helligdag kl. 10. (Se avisernes prædikantliste).

Menighedsmøder

afholdes i vinterhalvåret.

Bibelkredsene

i forskellige hjem. (Se side 4).

Søndagsskole

i kirken hver søndag. (Se side 4).

Adresser:

Sognepræst Hans Thyge Jacobsen.
Dyssebakken 8. Telf. GE 2364. Træffes bedst Kl. 18—19 (Tirsdag ikke).

Residerende Kapellan Max W. Olsen.
Kongelysvej 5 B. 1. tv. Telf. GE 3673. Træffes bedst Kl. 12—13. (Fredag ikke).

Klokker Rudolf Hansen.
Ellemosevej 115. Telf. GE 2875. Træffes hver Dag (undt. Torsdag) Kl. 10—13, Fredag tillige Kl. 18—19.

Organist Povl Hamburger.
Jægerbakken 7. Telf. OR 5227.

Menighedsraadets Formand:

Overretssagfører Hans Brødmo.
Strandvej 110, st. tv.

Menighedspsygepl. Frk. E. Rennekamp Holst.
Bøgevej 36, 1. Telf. HE 6719. Træffes Kl. 13—15.

Menighedspsygepl. Frk. E. Hansen.
Højsagaards Alle 62, Telf. GE 3151. Træffes 13—15.

Den hellige, almindelige kirke

En salme af Grundtvig (D. d. S. 285) begynder således: »Almindelig er Kristi kirke, et bedehus for alle folk.« Det evangelium, Jesus forkyndte, og den frelsergerning, han øvede, tog ikke blot sigte på nogle få: hans faste tilhørere og det folk, i hvilket han levede, men var for alle Mennesker. I hele verden skulle hans ord lyde, og alle folkeslag skulle være hans disciple (Mt. 28, 18 ff). Han kalder sig den »gode hyrde« og siger: Jeg har andre får, som ikke hører til denne fold; også dem bør jeg føre, og de skal høre min røst. Og der skal blive een hjord, een hyrde (Johs. ev. 10,16). Han tænker dermed på alle dem, der tilbeder ham som deres Herre og Frelser, alle dem, som skulle udgøre hans kirke her på jorden.

Ifølge sagens natur måtte de være af forskellig race, kultur, mentalitet o. s. v. Men i ham er de alle eet; med ham som hoved udgør de alle eet legeme (Johs. ev. 17, 20 ff. — Ephs. 4, 15-16). Ved troen og dåben er de »Guds Hus og Kirke«, hans hellige almindelige kirke. Den blev stiftet pinsedagen i Jerusalem. Da kom Helligånden som kraften fra det høje over apostlene, så de kunne forkynde evangeliet om Jesus, at Ham, den korsfæstede og genopstandne, »har Gud gjort både til Herre og til Kristus.« (Apost. 2, 32-36).

Dette åndens vidnesbyrd må stadig til, for at mennesker slægt efter slægt kan overbevises om, at Jesus Kristus er blevet os »Visdom fra Gud, både retfærdighed og helliggørelse og forløsning« (1 Kor. 1, 30). Helligånden herliggør Frelseren for os mennesker og opbygger således hans kirke i alle folk.

Derfor takker vi på pinsefesten for åndens

gerning, og vi beder om åndens gerning fremdeles:

»Herre, udsend din Helligånd — og forny din kirke dag for dag!«

Max W. Olsen.

Nogle pinsetanker

Lad os gøre det tankeeksperiment, at der var samlet elleve kristne mænd et eller andet sted her i Dyssegård sogn, og at disse elleve mænd var de eneste kristne på hele jorden. De var måske samlet til gudstjeneste i kirken. Og så blev Jesus Kristus synlig for deres øjne, åbenbarede sig for dem, som det hedder i det bibelske sprog, og sagde til dem, at de skulle gå ud i verden og gøre alle folkeslag og stammer til Hans disciple. Mon ikke disse elleve ville tage sig til hovedet og sige, at det ville være en umulighed, for der er ca. 15-1600 millioner mennesker på jorden.

Ville det nu ved nærmere eftertanke være så umuligt? Det var jo det, der skete for ca. 1900 år siden på Oliebjerget udenfor Jerusalem, da det blev Kristi Himmelfartsdag for første gang. Lukas fortæller os, at da de elleve disciple var samlede, trådte Jesus frem for dem og gav dem netop det budskab, vi kalder missionsbefalingen. Det er nu ikke så umiddelbart givet, at de var klare over, hvorledes de skulle løse den opgave. Men de ønskede i hvert fald at gøre, som Jesus havde sagt. Og vi ved, at de gjorde, som det var blevet dem befalet. Og nu 1900 år efter har kristendommen bredt sig over hele verden, så der i dag ikke findes en verdensdel, hvor der ikke lever kristne mennesker, for hvem Jesu evangelium ikke er en levende virkelighed, — en oplevet virkelighed. Også her i vort land lever der kristne mennesker. Siden Ansgars dage, da kristendommen først kom til vore strande, har kristendommen bredt sig og forplantet sig fra slægt til slægt, så kloge folk, der har forstand på statistik, kan fortælle os, at ca. 98 pct. af vore landsmænd tilhører den kirke, der ifølge Danmarks Riges Grundlov hedder Den danske evangelisk-lutherske Folkekirke.

»Nu vajer korset højt i folkets banner, og by ved by en korsets kirke stander, — mod gyldne kors sig aften solen bryder, og korsets ord fra tusind tunger lyder!

I kirkens korsgang for det høje alter der mødes ung og gammel, fløj og pjalter. I kirkens korsgang under ranke søjler går klang af dåbens vand og gravens nøgler!

Hvordan har det dog været muligt, at denne kristendom således har kunnet leve og udbrede sig i vort land? — Der er kun eet svar på dette spørgsmål: Fordi det blev pinse! — Da de elleve disciple på Oliebjerget havde fået budskabet om den verdensopgave, Jesus havde betroet dem, blev det pinse for første gang. Gud udgød Helligånden over sine troende. Det var opfyldelsen af Jesu løfte om, at de skulle få kraften fra det høje. Den allerførste pinsedag blev det kirkens fødselstidspunkt, og derfor er pinsefesten også kirkefest. Julen kan fejres i en stald, og påsken kan fejres ved vore kæres grave, fordi Jesu grav blev tom den første påskemorgen. Men pinse kan kun i ånd og sandhed fejres som en kirkefest i Herrens hus.

I denne tanke ligger der et vidt perspektiv. Når jeg siger, at pinse er kirkefest, betyder det, at mennesker ikke kan sige: Vel, så kommer det ikke mig ved! Det betyder, at kirken og folket ikke kan skilles i to hinanden adskilte størrelser. Nu kan det ikke blive skæbnesvangert for kirken, hvis kirken og folket skilles; for dødsriget kan aldrig få bugt med Jesu Kristi menighed og kirke. Men i yderste konsekvens bliver det skæbnesvangert for folket selv. Hvis alterlysene i Danmarks kirke slukkes, og det evangelium, der har lydt i kirken siden hin første pinsedag, evangeliet om Guds frelse i Jesus Kristus, forstummer, vil sandheden forstumme og løgnen blive herskende. Der er jo nok visse sandheder, som gudløse også kender, f. eks. at 2 plus 2 er lig med 4, altså sandheder, der kan anerkendes uden pinseånden. Men den egentlige sandhed, den, der er grundlaget for hele vor tilværelse ikke blot i tid, men også i evighed, sandheden om Gud — om os selv — om vor evige bestemmelse, lærer ingen at kende uden Guds åbenbaring i Jesus Kristus, som Helligånden formidler i og gennem kirken. Derfor må vi holde fast ved det, jeg skrev før, at kirken og folket hører sammen. Det er vel også af den grund, de noksom omtalte 98 pct. af vort folk bringer deres små børn til dåben i folkets kirke. Mit ønske for læserne af vort blad er, at pinse og dens budskab må blive en levende virkelighed for Dem.

Dyssegårdskirken sender Dem denne hilsen for at ønske Dem glædelig pinse med det lys, den kraft og den varme, Gud ved sin Helligånd vil give os alle!

Pinsen 1957.

Johs. Feveile.

Eftermiddagsunderholdningen

Den eftermiddagsunderholdning, som til fordel for vor kirkesag fandt sted i Dyssegårdsskolens aula søndag den 3. marts, fik trods fastelavnsfester og strålende vejr god tilslutning og indbragte til det gode formål 1014 kr.

Vi vil gerne også ad denne vej bringe en hjertelig tak til alle, der medvirkede til dette smukke resultat.

En tak til skuespilleren *Hans W. Petersen*, som ikke blot fik ideen til underholdningen, men udførte et meget stort arbejde med dens tilrettelæggelse; til de mange skuespillere og skuespillerinder samt deres akkompagnatorer, der trods stor travlhed så beredvilligt stillede sig til rådighed; til skolen for lån af aulaen; til de handlende, som hjalp os med at sælge billetter — kort sagt: til enhver, der medvirkede til eftermiddagens gode forløb og udbytte!

Max W. Olsen. Hans Thyge Jacobsen.

Giroindsamlingen

Den årlige giro-indsamling til Dyssegård Sogns Menighedsblad indbragte i foråret 755 kr.

For dette beløb, som det har været os en stor glæde og opmuntring at modtage, bringer vi herved alle bidragsdere en hjertelig tak.

Max W. Olsen. Hans Thyge Jacobsen.

Orlov

Sognepræst *Hans Thyge Jacobsen* har efter ansøgning af kirkeministeriet fået sygeorlov i tiden 1. maj til 30. juni, hvorfor biskoppen over Københavns stift har konstitueret residerende kapellan for Dyssegaard menighed *Max W. Olsen* som sognepræst i nævnte tidsrum. Den konstituerede sognepræst træffes som anført under »Adresser« (s. 1).

De gamle

Hvis du vidste, hvor gerne jeg ville brænde det ind i dit sind, at Gud har brug for dig, at de gamle er et ganske uundværligt folkefærd!

Der kan være noget så fint og så rent over en gammel kone — ligesom et velgemt vinteræble er dyrere og finere af smag end efterårsfrugten, som der er nok af. Man kan elske en hel gård, bare fordi der er en stout gammel mand eller en kær gammel kone i den.

Og så er der een ting, et gammelt menneske

kan bedre end vi unge. Det er at bede til Gud. Det kan børn og gamle. Børn kommer lige fra ham, og de gamle skal snart derop. Og de har denne sindets samling og ro, som er nødvendig for andagt.

Gud har brug for en masse bønner. Jorden er overfyldt med ting og væsener, der trænges til bøn for. Og der er så mange, der ikke beder. Bed da du, du gamle menneske! Brug din nådens tid til at øve dig i at træde frem for Guds trone!

Og slid så din tid i tålmod og tro. Gud skal nok hente dig, når din time kommer!

Men foreløbig har han altså brug for dig her!

Kaj Munk.

Ingen bazar i sommer

Folk — både i og uden for sognet — spørger os stadig, hvornår vi begynder at bygge Dyssegårdskirken. Det samme spørger vi selv om! Skønt vi nu her i sognet har tilvejebragt aktiver til en samlet sum af ca. 400.000 kr., er det desværre endnu ikke lykkedes at opnå hverken finanslovsbevilling eller materialebevilling, uagtet både kirkeministeren og kirkeministeriet har vist vor kirkesag den største interesse og velvilje. Efter hvad der erfare, er sagen nu til behandling i anlægsudvalget, og lad os håbe, at man der vil nå frem til et positivt resultat!

Men som situationen for øjeblikket ligger, har vi fundet det rigtigst ikke at afholde nogen bazar i sommer.

Præsterne.

Kirken — det gamle hus

Der tales jævnligt om, at kirken er et »gammelt Hus«. Vi synger derom i salmen, som netop begynder med at kalde kirken sådan, og vi henviser tit til kirkens ælde. Den har den værdighed, som hører med til det gamle; den anses vel også ofte for at være så brøstfældig, som gamle ting og gamle huse nu engang bliver. Derfor er kirken genstand for interesse hos dem, der studerer gamle ting, og som måske har gjort det til deres hovedopgave at undersøge og beskrive sådanne ting, både gamle bygninger og gamle institutioner. Men det spørgsmål kan jo sommetider komme op i En om denne gamle kirke kan have nogen interesse hos dem, der lever det nuværende, det virkelige liv. Har den styrke til at komme de mennesker i møde, som lever livet i dag? Har den noget at byde netop sådanne?

Nok er Kirken gammel, og nok skammer den sig slet ikke over sin alder. Men det betyder ikke, at den dermed har overlevet sig selv. Den er nutidig, den er stærk, den kan holde, selv om den i vore dage kommer ud for de storme, som nok kan vælte adskillige huse, der måske er bygget meget senere end kirken. Kirkens styrke hænger sammen med det, der foregår i den. Tilsyneladende kan den nok se svag og gammel ud; men i virkeligheden er den ikke til at få bugt med. Og dette kommer af, at der foregår ting i den og i forbindelse med den, som gør den til et hus af lige så stor styrke som dem, der er opført for ganske nylig.

På en vis måde er det altid det samme, som foregår i kirken. Der synges, der bedes, der prædikes; og så døber man børnene, og man samler sig om det måltid, som den hellige nadver er. Man skulle jo synes, at man for lang tid siden var blevet træt af alt det, som man foretager sig i kirken. Men åbenbart er man ikke blevet det, og man kommer ikke godt fra at forsøge virkelig at ændre ved det, som man udfører der. Det må være meget stærke ting, som sker, når de ikke i tidens løb har overlevet sig selv; de må i sig have en magt, som hænger sammen med deres sandhed, deres virkelighed.

Og det har de også. Der er en sammenhæng mellem det alt sammen; det hele er forbundet. Alle er de midler, hvorved Gud vil udtrykke sandheden om os mennesker, den sandhed nemlig, at vi har syndet imod ham, og at det eneste vi egentlig har at sige ham er ordet: Tilgiv os! Forlad os vore synder! Og alle er de midler, hvorved Gud vil udtrykke sandheden om sig selv, nemlig den sandhed, at hos ham er der tilgivelse, fra ham udgår den eneste sande udsoning for alt, hvad mennesker har forbrudt både mod hinanden og mod ham.

Vi kalder nok kirken for »et gammelt hus«. Hvor er den trods alt ung og ny, levende og nærværende for os alle!

Provst Egede Schack.
(† 1957)

Guds ord

Guds ord er helligdommen over alle helligdomme, ja, den eneste, som vi kristne ved og har; thi om vi også havde alle helgenernes ben eller deres hellige og indviede klæder tilhobe, så var vi ikke dermed hjulpne, thi det er alt-

sammen dødt væsen, som ikke kan hellige nogen. Men Guds ord er skatten, som gør alle ting hellige, ja, ved det er selv alle hine helgener blevne helligede. Når som helst man nu omgås med Guds ord, prædiker, hører, læser eller overvejer det, helliges personen, dagen og gerningen derved, ikke for den udvortes gernings skyld, men for ordets skyld, som gør os alle hellige. Derfor siger jeg altid, at hele vort liv og alle vore gerninger må bæres af Guds ord, hvis de skal kaldes Gud velbehagelige eller hellige. Omvendt er al omgængelse og gerning, som går udenfor Guds ord vanhellig for Gud — den skinne og glimre så meget den vil. —

Martin Luther.

Menighedsmøder

Vi har allerede så småt tænkt på den kommende vinters menigheds møder. Det endelige program foreligger naturligvis ikke endnu, men vi har dog nu ved bladets udsendelse tilsagn om, at professor, dr. theol. K. E. Skydsgaard og pastor S. Holm-Nielsen, Jægersborg, vil komme og tale til os.

Sidstnævnte har lovet i efterårets løb at holde et foredrag om de så meget omtalte håndskriftfund fra egnen ved Det døde Hav. (»Dødehavsrullerne«).

Præsterne.

Skovtur

Menighedsplejens årlige skovtur for vort sogns gamle vil antagelig finde sted i slutningen af juni. Nærmere meddelelse vil fremkomme.

Max W. Olsen.

MØDER

Juni

Onsdag den 12. kl. 20: Kvindekredsmøde hos fru Petersen, Ellegårdsvej 74.

Onsdag den 19. kl. 20: Fælles bibeltime hos hr. P. Geil, Sønderdalen 12 (Mark. 8, 27-9, 1).

August

Onsdag den 28. kl. 20: Offentligt møde hos hr. Appel-Lustrup, Ewaldsbakken 28.

Taler: Bymissionær Chr. Jensen.

NB. SØNDAGSSKOLEN holder ferie indtil videre!

Ansvarshavende redaktør: Pastor Max W. Olsen.

Teller - Hellerup